

☞ **Nedodanie záznamu vysielania; klasifikácia správneho deliktu, pokuta za správny delikt, dôkaz proti sebe; sebaobviňovanie**

§ 16 ods. 3 písm. l), § 64 ods. 1 písm. d) ZVR

Skutočnosť, že navrhovateľka vo viacerých individualizovaných prípadoch nereagovala na výzvy Rady na predloženie záznamov vysielania sama osebe neznamená, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú), ale naopak, daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. júna 2013, sp. zn. 3 Sž 28/2013)

(M. proti Rade)

Z odôvodnenia:

Najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Rady.

Napadnutým rozhodnutím odporkyňa rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d) ZVR o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) ZVR tým, že nedodala Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania televíznej programovej služby J. z 27. mája 2012 v časovom rozmedzí od 16.30 hod. do 20.30 hod. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) ZVR uložená sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 2 písm. a) ZVR vo výške 1 500 eur.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 písm. m) ZVR je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania. V tomto prípade nejde o zásah do práv vysielateľov – ukladanie povinností, ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, keďže povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, ale táto povinnosť je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR].

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Senát zamietol návrh navrhovateľky na predloženie návrhu Ústavnému súdu SR na začatie konania o súlade ustanovenia § 16 ods. 1 písm. l) ZVR s Ústavou SR a s Dohovorom z dôvodu, že z argumentov prezentovaných navrhovateľkou a s prihliadnutím na doterajšie poznatky senátu o stave judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva k princípu zákazu „sebausvedčovania“ nemal osvedčenú potrebnú mieru relevantnosti na predloženie návrhu ústavnému

súdu. Nezistil existenciu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré by bolo aplikovateľné na skutkovo obdobnú situáciu vysielateľa, ktorý na základe zákonnej povinnosti predkladá správne orgánu záznam z vysielania.

Poznámka:

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru.

☞ Povinnosť poskytnúť súvislý záznam; dôkaz proti sebe, sebaobviňovanie

§ 16 ods. 3 písm. l), § 64 ods. 1 písm. d) ZVR

Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam obsiahnutým v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky, medzi ktoré patrí aj uchovávanie súvislého záznamu z vysielania počas 45 dní odo dňa vysielania, a to v zodpovedajúcej kvalite, ako aj povinnosť na vyžiadanie Rady ich poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom. Ide o povinnosť, ktorá je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter.

*(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. januára 2013, sp. zn. 3 Sž 27/2012)
(I. proti Rade)*

Z odôvodnenia:

Najvyšší súd potvrdil administratívne rozhodnutie Rady. Napadnutým rozhodnutím Rada rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) ZVR tým, že nedodal Rade súvislý záznam z vysielania programovej služby R. z 12. mája 2012 v čase od 0.00 hod. do 8.00 hod., za čo mu uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d) ZVR sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a) ZVR vo výške 500 eur.

Navrhovateľ žiadal, aby najvyšší súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa obrátil na Ústavný súd SR s otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l) ZVR v súlade s článkom 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru v kontexte práva účastníka konania neobviňovať seba samého a neprodukovat dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia

§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR do doby právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o prejudiciálnej otázke.

Ďalej namietal výšku uloženej pokuty. Rada v odôvodnení rozhodnutia sama uviedla, že *„Rada po posúdení predmetného správneho deliktu dospela k záveru, že vzhľadom na okolnosti deliktu je jeho závažnosť relatívne nízka, a to z dôvodu, že účastník konania sa k spáchaniu deliktu priznal, jeho spáchanie ľutuje, nedošlo k nemu vedome a uvedomuje si svoju objektívnu zodpovednosť.“* Na základe citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je navrhovateľovi jasné, na základe akej skutočnosti Rada udelila vysielateľovi pokutu 500 eur, keď ostatným vysielateľom v roku 2012 uložila niekoľkonásobne nižšie pokuty napriek viacnásobnému porušeniu rovnakej (obdobnej) povinnosti (bez dodania čiastočného záznamu z dôvodu technickej poruchy zariadenia). Rozhodnutie o pokute považuje za diskriminačné.

Rada v písomnom vyjadrení z 1. februára 2013 k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Uviedla, že navrhovateľ pri formulovaní svojho argumentu vychádza z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje odporcyni je ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“, a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť, je upravená v § 16 ods. 3 písm. l) ZVR. Táto povinnosť zabezpečuje odporcovi možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. V prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti ustanovenej v zákone, rozhodne odporkyňa o začatí správneho konania.

Záznam vysielania, ktorý poskytuje navrhovateľ, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že (v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je vedené žiadne správne konanie voči navrhovateľovi a nie je ani vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona, v tomto čase nie účastníkom konania, plní si len povinnosť vyplývajúcu zo zákona. Z toho vyplýva, že fakt, že vysielateľ odporcovi poskytne záznam vysielania svojej programovej služby ešte neznamená, že sa proti nemu začne viesť správne konanie, a preto ani nie je možné, aby týmto záznamom sám seba usvedčil.

K obdobnému názoru dospel aj najvyšší súd, ktorý vo svojom rozsudku, sp. zn. 4 Sž 19/2012, uviedol: „*Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť. Námetka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená. Najvyšší súd judikoval uvedené v rozhodnutí z 29. marca 2012, sp. zn. 5 Sž 18/2011, a aj v ďalších následných rozhodnutiach (5 Sž 37/2011). Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.*“

Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov. Povinnosti poskytovať informácie majú napríklad subjekty vykonávajúce podnikateľskú činnosť na úseku elektronických komunikácií. Podľa § 40 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách musia subjekty podnikajúce na úseku elektronických komunikácií pod hrozbou sankcie [§ 73 ods. 1 písm. c) zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách] poskytovať Telekomunikačnému úradu SR informácie o svojej činnosti. Je zrejmé, že ak by takto získané údaje nasvedčovali existencii protiprávneho stavu Telekomunikačný úrad SR by mohol na ich základe začať vo veci konať a rozhodnúť.

Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, primárne tu je však povinnosť regulovaného subjektu poskytnúť ich správne orgánu. Nejde o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti.

Vzhľadom na uvedené je test, ktorý vykonal navrhovateľ, irelevantný, keďže predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“.

K námetke navrhovateľa, že vyžiadaním záznamu vysielania podľa § 5 ods. 1 písm. m) v spojení s § 16 ods. 3 písm. l) ZVR došlo k porušeniu princípu prezumpcie nevinny, najvyšší súd poukazuje na to, že ide o plnenie povinnosti vysielateľa

ustanovenej explicitne zákonom. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky, medzi ktoré patrí aj uchovávanie súvislého záznamu z vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a povinnosť na vyžiadanie rady ich poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom. Ide o povinnosť, ktorá je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Obdobnú povinnosť majú vysielatelia aj v iných krajinách, napríklad v Českej republike [§ 32 ods. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání]. Samotnú existenciu tejto povinnosti senát nevníma ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru. Ide o predloženie „pasívneho záznamu“ vysielateľom, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Plnenie tejto povinnosti nie je spojené s požiadavkou na podávanie vysvetlení, svedectiev, resp. akejkolvek aktívnej činnosti.

Naopak, ako už bolo zmienené, druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne Rade svoj záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR] je súčasťou rozhodnutia a implicitne obsahuje záväzok k plneniu tejto povinnosti [§ 49 ods. 4 písm. j) ZVR]. Prevádzkovanie vysielania je určitou výsadou podnikateľského subjektu na trhu a plnenie povinností vysielateľa podstupuje dobrovoľne.

Porušenie povinnosti vysielateľom nebolo sporné. Výšku uloženej pokuty 500 eur považoval najvyšší súd za primeranú a odporcom riadne odôvodnenú. Navrhovateľ bol za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l) ZVR v minulosti už sankcionovaný rozhodnutím Rady a bola mu uložená pokuta vo výške 170 eur. Pokutu bolo prípustné uložiť v zákonom rozpätí (165 eur do 6 638 eur).

 Predloženie záznamov z vysielania, ktoré nie sú v požadovanej kvalite; zaslanie záznamov z vysielania, ktoré neobsahujú záznam reálneho vysielania

§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR

Ak má Rada nepochybne za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť v neprospech vysielateľa, že požadované záznamy vysielania Rade vôbec nedoručil a nesplnil tak svoju

zákonnú povinnosť [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR] a že naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu [§ 16 ods. 3 písm. l) v spojení s § 67 ods. 2 písm. a) ZVR]. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2015, sp. zn. 3 Sž 16/2014) (I. proti Rade)

Z odôvodnenia:

Najvyšší súd zrušil administratívne rozhodnutie Rady (odporkyne v konaní na súde) a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie, a to z nasledovných dôvodov:

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, má presne a úplne zachytávať skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo zo strany Rady správne konanie voči vysielateľovi.

V danom prípade z výsluchu účastníkov konania na pojednávaní súdu, ako aj z listinných dôkazov (opravný prostriedok navrhovateľa, vyjadrenie odporkyne ku opravnému prostriedku navrhovateľa) mal Najvyšší súd SR za preukázané, že vysielateľ zaslal Rade na základe jej výzvy príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohla potom odporkyňa s prihliadnutím na daný skutkový a právny stav veci mať automaticky za to, že navrhovateľ nereagoval na výzvu Rady a nezaslal jej záznamy z vysielania, čím si nesplnil povinnosť v zmysle § 16 ods. 3 písm. l) ZVR a týmto konaním sa navrhovateľ dopustil príslušného správneho deliktu.

S poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 ZVR nič nebránilo potom odporkyňi, s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 2 SP následne postupovať tak, aby svojím rozhodnutím prerušila konanie v zmysle § 29 ods. 1 SP a vyzvala navrhovateľa v príslušnej lehote na zaslanie „nových“ záznamov vysielania, ktoré by boli v požadovanej kvalite a mohla tak vykonať monitorovanie vysielania vysielateľa z jeho záznamov vysielania.

Najvyšší súd považuje vzhľadom na daný skutkový a právny stav veci za potrebné zdôrazniť, že ak má Rada nepochybne za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť tak, že vysielateľ požadované záznamy vysielania vôbec nedoručil a nesplnil tak zákonnú povinnosť [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR] a že došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu [§ 67 ods. 2 písm. a) ZVR].

📄 **Kvalifikácia správneho deliktu; povinnosť Rady rozhodnúť o vyžiadaní záznamu; použitie analógie a trestnoprávnych princípov v správnom konaní**

§ 16 ods. 3 písm. l), § 64 ods. 1 ZVR

Použitie analógie prichádza do úvahy v prípade dotvárania práva, teda tam, kde je nedostatok právnej úpravy, kde určitá situácia nie je v právnom predpise upravená, pričom odpoveď nemožno nájsť ani s použitím jednotlivých metód výkladu právnej normy. Právomoc Rady vyžiadať záznam z vysielania, upravujú zákon o vysielaní a retransmisii spolu so správnym poriadkom dostatočne, preto nemožno pristúpiť k použitiu analógie z oblasti trestného práva.

*(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. augusta 2013, sp. zn. 8 Sž 19/2012)
(M. proti Rade)*

Z odôvodnenia:

Najvyšší súd rozhodnutie odporkyne potvrdil. Rada rozhodla, že navrhovateľka – vysielateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) ZVR tým, že neposkytla odporkyňi na vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Š. vysielaného 6. januára 2012 približne o 20.00 hod. na programovej službe J., za čo jej uložila pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d) ZVR určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a) ZVR vo výške 2 000 eur.

Najvyšší súd SR ako súd vecne príslušný [§ 246 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 64 ods. 6 ZVR] napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom

pojednávani dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m) ZVR do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l) ZVR je vysielateľ povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite. Na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a) ZVR Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 eur do 6 638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1 659 eur, ak neposkytol Rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR].

Najvyšší súd sa prvotne zaoberal námietkou týkajúcou sa hodnotenia správneho deliktu ako pokračovacieho, pričom túto hodnotil ako nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že skoršie konanie a konanie, ktoré je predmetom tohto konania, spája jednotiaci zámer páchatela, nie je zrejmé, z akých okolností vyvodila tento záver.

Jednotiaci zámer páchatela sa posudzuje v rámci existencie subjektívnej súvislosti medzi jednotlivými čiastkovými útokmi. Jednotlivé útoky sú po subjektívnej stránke spojené jedným zámerom páchatela v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru.

Uskutočňovanie rovnakého zámeru, resp. vopred pripraveného postupu v prednáwanej veci nie je zrejmé. Je nepochybné, že navrhovateľka nemohla vopred predpokladať, či zo strany odporkyne bude vyžiadany záznam vysielania určitého programu ako ani to, kedy sa tak stane. Odporkyňa pri vyžiadaní záznamov vysielania programu postupuje z časového hľadiska viac-menej náhodne, navrhovateľka vlastnou činnosťou nemôže uvedený postup žiadnym spôsobom ovplyvniť. Tvrdenie navrhovateľky o povinnosti odporkyne vyžiadat predmetný záznam formálnym rozhodnutím, považoval najvyšší súd za nedôvodné.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. m) ZVR je Rade zverené oprávnenie vyžiadat záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladá pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Tam, kde chcel zákonodarca vyjadriť, že odporkyňa vo veci koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v zákone o vysielaní a retransmisii uvádza [napr. § 5 ods. 1 písm. a) až d) a § 6 ods. 2 písm. a) ZVR], pričom ani Správny poriadok takúto povinnosť neurčuje. Nejde o zásah do práv vysielateľov – ukladanie povinností, ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, keďže povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, táto

je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona o vysielaní a retransmisii [§ 16 ods. 3 písm. l) ZVR]. Takisto gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) ZVR je potrebné dôjsť k rovnakému, už uvedenému záveru, keďže zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie nie rozhodnutie.

K požiadavke navrhovateľky na analogickú aplikáciu trestnoprávných princípov pri vyžiadaní záznamu, najvyšší súd uvádza, že použitie analógie prichádza do úvahy v prípade dotvárania práva, teda tam, kde je nedostatok právnej úpravy, kde určitá situácia nie je v právnom predpise upravená, pričom odpoveď nemožno nájsť ani s použitím jednotlivých metód výkladu právnej normy. Vyžiadanie záznamu z vysielania zákon o vysielaní a retransmisii spolu so Správnym poriadkom dostatočne upravuje, ako to vyplýva z už uvedenej časti rozsudku, a preto nemožno pristúpiť k použitiu analógie z oblasti trestného práva.

Ak navrhovateľka vznikla požiadavku na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP pre rozpor § 16 ods. 3 písm. l) ZVR s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru, konajúci súd nedospel k záveru, že by uvedený postup bol dôvodný.

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, v prejednávanej veci však išlo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená, resp. podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Prijatím argumentácie navrhovateľky by bolo možné dospieť až k absurdnému záveru, že záznam fakticky každého ňou odvysielaného program alebo jeho časti je potrebné považovať za dôkaz jej protiprávneho konania, keďže navrhovateľka je povinná uchovávať súvislé záznamy vysielania.

Navrhovateľka tiež namietala, že z vyžiadania záznamu nebolo možné presne identifikovať, aké záznamy z vysielania mala dodať. Najvyšší súd vyhodnotil toto tvrdenie ako účelovú obranu.

Z vyjadrenia navrhovateľky je zrejmé, že navrhovateľka nemala pochybnosti o tom, záznam z vysielania ktorého programu bol odporkyňou vyžiadaný, a to aj napriek nedostatku označenia programovej služby. Navyše program Š. bol vo vymedzenom termíne vysielaný len na jednej programovej službe navrhovateľky.

Pokuta za správny delikt

§ 16 ods. 3 písm. l), § 64 ods. 1, § 67 ods. 2 písm. a) ZVR

Zákonná formulácia § 67 ods. 2 písm. a) ZVR (Rada uloží pokutu, nie Rada môže uložiť pokutu) neumožňuje použiť vysielateľkou navrhovaný postup,

keďže prvotným nespĺnením zákonnej povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l) ZVR vzniká Rade povinnosť rozhodnúť o uložení pokuty, bez ohľadu na následné správanie sa vysielateľa. Zákon neponecháva v tejto otázke priestor na správnu úvahu konajúceho orgánu, aký postup zvolí, teda či opätovne vyzve vysielateľa na predloženie súvislého záznamu vysielania alebo začne administratívne konanie o správnom delikte.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. júla 2012, sp. zn. 8 Sž 15/2011)

(M. proti Rade)

☐ Nedodanie záznamu vysielania; povinnosť Rady rozhodnúť o vyžiadaní záznamu; sebaobviňovanie; súbeh správnych deliktov; absorpčná zásada pri ukladaní sankcií v správnom konaní

§ 16 ods. 3 písm. l), § 64 ods. 1, § 67 ods. 2 písm. a) ZVR

Ak ide o dve samostatné porušenia zákona, ktoré spolu nijako nesúvisia, nie je dôvod prejednať ich v spoločnom konaní a uložiť vysielateľovi úhrnný trest.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20. februára 2014, sp. zn. 8 Sž 6/2013)

(M. proti Rade)

Z odôvodnenia:

V preskúvanom rozhodnutí Rada rozhodla, že navrhovateľka/vysielateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) ZVR tým, že nedodala odporkyňi súvislý záznam z vysielania programu E. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že Rada si vyžiadala od navrhovateľky súvislý záznam z vysielania programu E., a to v lehote sedem dní od doručenia predmetnej žiadosti. Navrhovateľka napriek tejto výzve predmetný záznam z vysielania nedodala. Následne odporkyňa na svojom zasadnutí prijala uznesenie o začatí správneho konania voči vysielateľovi M. vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l) ZVR tým, že nedodala odporkyňi súvislý záznam z vysielania programu E. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľke doručené, na základe čoho začalo správne konanie. V oznámení o začatí správneho konania bola navrhovateľka zároveň vyzvaná, aby sa k predmetnému konaniu v lehote 10 dní vyjadrila, a to v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 SP. Odporkyňa v rozhodnutí poukázala na skutočnosť, že konanie správneho orgánu sa nezačalo vyžiadaním si záznamu z vysielania, ale až doručením oznámenia o začatí správneho konania pre možné